

מ"ת 51271/06/17 - מדינת ישראל נגד ליאור מלכה

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד
מ"ת 51271-06-17 מדינת ישראל נ' מלכה (עציר)
לפני כבוד השופטת נאווה בכור
מדינת ישראל
המבקשים
נגד
המשיבים
ליאור מלכה (עציר)

12 יולי 2017

נוכחים:

ב"כ המבקשת עו"ד אסעד

ב"כ המשיב עו"ד ירון פורר

המשיב הובא על ידי שב"ס

החלטה

1. בפניי כתב אישום המייחס למשיב עבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 333 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "החוק"), ולצידה בקשה למעצרו עד לתום ההליכים.

2. הצדדים נחלקו בשאלת קיומן של ראיות לכאורה בבסיס הבקשה .

3. על פי המפורט בכתב האישום, המשיב חב חוב כספי לנ' מ' (להלן: "נ'"), שהינו חברו של ג פ (להלן - "המתלונן").

עובר ליום **16.6.17** ביקש נ' להסדיר את תשלום החוב עם המשיב והוריו, בעוד המתלונן התקשר למשיב ומשפחתו בשעות הלילה המאוחרות ובשעות הבוקר המוקדמות, איים וקילל את המשיב ובני המשפחה.

ביום **16.6.17**, סמוך לשעה 8:00 התייצבו נ' והמתלונן בפתח חצר ביתו של המשיב ומשפחתו. נ' נכנס לפגישה עם הורי המשיב בדבר הסדרת תשלום החוב, בעוד המתלונן נותר מחוץ לחצר הבית לדרישת בני המשפחה.

משיצא מתן, אחי המשיב (להלן: "מתן"), לחצר הבית, קרא לו המתלונן, נכנס לחצר, ולאחר דין ודברים קצר -

עמוד 1

החלו השניים בעימות פיזי הכולל אגרופים.

לשמע המהומה - נזעק אבי המשיב החוצה, וביקש להפריד בין המתלונן ובנו, בסיוע חבר שהיה במקום.

או אז יצאו מהבית נ' והמשיב והצטרפו לתגרה, כאשר המשיב אוחז בסכין מתקפלת, ניגש מאחורי גבו של המתלונן, דקר אותו דקירה אחת במרכז הגב בין הצלעות, וכתוצאה מכך המתלונן התמוטט במקום.

המשיב ומתן פנו לעבר הבית, בעוד נ' והמתלונן עזבו את בית המשיב לרחוב.

עם הגעת המשטרה - פונה המתלונן לבית חולים, שם נוקז פצע הדקירה, ולאחר הצטברות מרובה של נוזלים בריאה ימנית נותח בחזהו ונתפר בית החזה, והוא אושפז במחלקה לטיפול נמרץ.

עד ליום הגשת כתב האישום מאושפז המתלונן בבית חולים במחלקה לטיפול נמרץ.

4. מטיעוני המבקשת עולה כי אין מחלוקת כי המתלונן נדקר בגבו, וכי בעקבותיה נגרם לו נקב בריאה בעטיו אושפז בבית חולים.

עוד אין מחלוקת כי זירת הדקירה היא במפתן ביתו של המשיב, בחצר ביתו, בו אותרו כתמי דם, כשמדו"ח פעולה של חיים שושנה מיום 16.6.17 - הבחין במתלונן ביחד עם נ' ועליו כתמי דם וחולצה שחורה ועליה סימן של דקירה באזור הגב.

אין מחלוקת כי היה עימות פיזי בין המשיב, מתן ונ' והמתלונן מחוץ לבית.

אין מחלוקת כי אבי המשיב לקח סכין מסוג אולר לדרמן מידי המשיב בסיום האירוע.

מהודעתה של מישל בוקובזה עולה כי ראתה את הבחור הצעיר עם חולצה שחורה קצרה, כובע קסקט ומכנס ברמודה, שביקש ממנה להזמין אמבולנס כי נפצע.

הוא גם הראה לה את החולצה עם הדם וקצף. הבחור השני נ' אמר לה שהמתלונן נדקר.

המתלונן הדקור הרים את החולצה והראה לה את חתך של 3 ס"מ והתחיל לצאת דם ובועות כנראה מהריאות, ואמר לה שלא תערב משטרה.

בחקירתו של רביב ראובני, חברו של מתן, תאר את השתלשלות האירוע בחצר הבית, תאר את המשיב במיקום המתאים למיקום הדקירה, וכן תאר את נפילתו המידית של המתלונן לאחר מכן.

רביב תאר כי מתן כלל לא החזיק את הסכין, וחזר שוב על כי המשיב תקף את המתלונן מאחור בחצר, קפץ עליו, ונראה שהרביץ לו מאחורה, והמתלונן נפל.

הוא שלל אפשרות שאחר דקר את המתלונן מאחר ולא היה אחר שעמד מאחורי גבו.

נ' העיד כי מתן החזיק סכין מטבח גדולה של קצבים, אבל ציין בעצמו שהדקירה הייתה באזור הגב והמותן, ושלא מדובר באותה סכין שגרמה לדקירה.

אביו של המשיב אף הוא העיד כי המשיב החזיק סכין מתקפלת, והעובדה שהמשיב טען כי האב משקר כיוון שמנסה לאשפזו בבי"ח לחולי נפש רק מחזקת את המארג הראייתי, לא כל שכן כשבתחילת עדותו טוען המשיב שאביו אדם טוב, והחל להעלות טענות כנ"ל רק משהבין כי אביו אמר שאחז בסכין.

עוד העיד האב כי המשיב לא רצה לתת לו את הסכין המתקפלת בתחילה, ומסר כי לפעמים מוצא סכינים מתחת לכרית שלו.

האב שלל שמתן היה עם סכין.

על הסכין לא אותרו כתמי דם מבחינה ויזואלית, ולעת הזאת היא נשלחה לבדיקה במטא"ר. גם אם לא ימצאו שרידי דם עליה - אין בכך להחליש מארג ראיתי הואיל ויש להתעמק ב"יש" הראייתי לאור כל העדויות הנ"ל.

הראיות מעלות כי המשיב הכה את המתלונן מאחור, במיקום של הפגיעה, המתלונן נפל ונדקר מאחור.

נשללה אפשרות כי מי מהנוכחים האחרים דקר, וכן הסכין נמסרה על ידי המשיב לאביו.

אין מחלוקת בדבר החוב הכספי בין הצדדים, כשבני משפחת המשיב העידו אודות ההתנהלות למחיקת החוב כלפי נ'.

אם המשיב העידה כי הזמינה את נ' אליהם לבית, ביקשה שהמתלונן ישאר מחוץ לבית וראתה דם אצלו בפה.

אבי המשיב העיד כי המתלונן התקשר למשיב ואיים עליו להחזיר את הכסף, הגם שלא שמע את האיומים, וכי נפגשו בבית עם נ' על מנת להסדיר את החוב.

נ' מעיד כי ראה את סימן הדקירה וזה לא מתאים לסכין המטבח שהחזיק מתן. כמו כן הוא אומר שהיה בהשפעת סם מסוג אקסטזי.

שולל שרביב עמד מאחורי גבו של המתלונן והמשיב כן עמד מאחוריו.

טענות בדבר אכיפה בררנית בנוגע לנ' ולמתלון- אין מקומן בשלב המעצר, אלא בהליך העיקרי.

5. מטיעוני המשיב עולה כי המשיב הינו בחור צעיר בן 22, ללא עבר פלילי, בן למשפחה נורמטיבית, אביו מהנדס מכוניות ואמא מזכירה בתע"א, שהיה נתון ביחד עם בני משפחתו להתנהלות של סחיטה ואיומים על רקע חוב כספי של 4500 ₪ לנ'.

נ' נחקר באזהרה במשטרה, אולם לא הוגש נגדו כתב אישום.

נ' הביא את המתלון כגובה, ואין לו קשר לחוב.

עדויות בני משפחת המשיב מעלות כי במשך חודש המתלון מטריד אותם, ודורש מהם את החוב באיומים. גם ביום האירוע המשפחה מקבלת משש בבוקר שיחות מהמתלון, שדורש את תשלום החוב.

בשעה 8 בבוקר מתייצבים נ' והמתלון ללא תאום או שיחה מוקדמת בביתו של המשיב והמשפחה אומרת למתלון שיישאר בחוץ, כי אין לו נגיעה לעניין, והזמינו את נ' לשבת ולדון בחוב.

המתלון נכנס בשלב מסוים לחצר ותוקף את מתן בחזית הבית, למתן יורד דם מהפה והוא נחבל.

על פי העדויות - המתלון הוא שתוקף ראשון את מתן, וכתוצאה מכך- יוצאים השאר מהבית.

מדובר באירוע לא מתוכנן שבו באו לתוך ביתו- מבצרו של המשיב, ומתחילה קטטה בחוץ.

איש לא רואה את הדקירה עצמה.

לא ניתן לשלול שהמתלון נדקר טרם יצא המשיב מהבית. יש עדויות שמתן אחז סכין מטבח.

אף אחד לא אמר שראה סכין אצל המשיב, וגם האב לא ראה אצלו סכין או ראה אותו דוקר.

עדויות של מישל לפיה נ' והמתלון ברחו מהמקום כשאמרה שתתקשר למשטרה מעידה כי הם לא התנהלו באופן תמים, אחרת לא היו בורחים.

לא ניתן לדעת מה קרה מהזירה - עד למישל - מרחק של קילומטר.

העובדה שהמתלון נפל לא קושרת זאת בהכרח לדקירה.

כמו כן נמצא חומר חשוד כדם, ואין ראיה שזה דם. אין ראיה ממתני זה, או של מי הדם- כשגם מתן נפצע בפיו וירד לו דם.

הסכין עצמה נתפסה ע"י השוטר דקות לאחר האירוע.

המתלונן ונ' לא אמרו באותו שלב למשטרה שהדקירות קשורות למקום, והמשטרה הגיעה למקום כי נ' אמר שהטלפון הנייד שלו שם.

אין סימני דם על הסכין, ולא נעשה חיפוש אחר סכין אחרת, למרות העדויות על סכין מטבח.

הסכין הייתה סגורה ולא פתוחה לפי עדות האב.

בשלב הקטטה אף אחד לא רואה ביד המשיב סכין.

אין כל ראיה שסכין זו שימשה לדקירה, ואין ראיה לגבי מתאם בין הסכין לחתך אצל המתלונן.

אין חו"ד שהכתמים הם דם, לא נלקחו ט"א מהסכין, והמשיב עצמו כופר בהחזקת הסכין שנתפסה.

נ' בהודעה שניה אומר כי כלל לא ראה סכין אצל המשיב.

המתלונן אומר כי "נפל על שפיץ" ולא נשאל איזה שפיץ מדובר.

נגד מתן המתלונן ונ' אין כתבי אישום, והם שוחררו.

מהודעת רביב ראובני עולה כי נוכח בזירה עוד אדם, שגם הוא תקף את המתלונן.

המשיב יצא מהבית כשכבר יש מכות בין המתלונן למתן, ומי שהחל בתקיפה זה המתלונן.

רביב לא זכר לומר היכן עמד המשיב.

לאור האמור - אין ראיה שהסכין שנתפסה מסוג לדרמן היא ששימשה לדקירה, היכן נפצע המתלונן, ובאיזה שלב.

יש אירוע אלים לפני שהמשיב יוצא מהבית, אף אחד לא רואה דם או דקירה, ולא ניתן למקם אותה בתוך או מחוץ לבית, כל זאת בסיטואציה בה הגיעו השניים לבית המשיב לסחוט אותו.

בחקירתו של מתן עולה כי נחקר באזהרה לפיה לקח סכין מטבח, ודקר את המתלון.

6.

דין והכרעה

- (א) עיון בחומר החקירה בתיק מעלה כי שאלת קיומן של ראיות לכאורה נסובה סביב שתי סוגיות עיקריות שעניינן- טיב הסכין ששימשה לדקירה, וזהות הדוקר באירוע נשוא כתב האישום.
- (ב) בנסיבות אלה, בשל דוחק הזמן, טרם התבררו תוצאות בדיקת קיומו של דם על גבי הסכין שנתפסה מאבי המשיב במקום האירוע (כמו גם אין בדיקת ט"א עליה), וטיפות דם בכניסה לחצר ביתו של המשיב, ועל כן בשלב זה אין בנתון זה (או בהעדרו) כדי לסייע במארג הראייתי.
- (ג) בנוסף, הואיל והמתלון מאושפז בבית חולים מאז האירוע ועד לעת הזאת באופן שאינו מאפשר קבלת גרסתו- הרי שזו חסרה במארג הראייתי, למעט אימרתו מיד לאחר האירוע לשוטר שהגיע למקום כי "**נפל על שפיץ**" (דו"ח פעולה של רס"ר גטמן קיריל).
- (ד) מהמסמכים הרפואיים בעניינו של המתלון עולה בברור כי מדובר **בפצע דקירה**, היינו כתוצאה **מחפץ חד**, שאף חורר אתחולצתו במקום הדקירה.
- (ה) אין מחלוקת בדבר הרקע לאירוע, שעניינו חוב כספי של המשיב לנ', בעטיו הוזמן נ' לבית הוריו של המשיב על מנת ליישב את הסכסוך הכספי ולהסדיר את תשלום החוב. בהגיעו לבית ביחד עם המתלון- נותר המתלון לעמוד מחוץ לשער הכניסה לבית (חקירה ראשונה של המשיב ש' 61; הודעת יוסי מלכה ש' 2-8; חקירה שניה של המשיב ש' 75; הודעתה של אילנה מלכה; הודעתו הראשונה של מתן ש' 5-6).
- עוד אין חולק כי בשלב מסוים התפתחה קטטה בחצר הבית בין מתן למתלון, שהובילה עד לפציעתו של המתלון.
- (ו) **עם זאת, מהעדויות עולה מחלוקת בדבר אופן התרחשותה של הקטטה בחצר הבית, כמו גם אודות קיומה של סכין באירוע, דקירת המתלון, וזהותו של הדוקר.**

מעדותו של רביב ראובני, חברו של מתן (להלן: "**רביב**") שנכח אף הוא באירוע, עולה כי הגיע בבוקר האירוע לביתו של המשיב לאחר שראה כי מתן התקשר אליו (הודעה ראשונה ש' 8; הודעה שנייה ש' 4, ש' 7), ומשהגיע לבית- ראה את המתלון עומד בשער הכניסה לחצר.

לטענתו של רביב - משראה אותו מתן, יצא לחצר הבית, אולם מיד לאחר מכן נזכר כי היה זה המתלונן שקרא לו לצאת, ואז החליפו מתן והמתלונן כמה מילים, והחלו להתקוטט ביניהם כשהוא עומד בצד ולא מתערב (שם, ש' 10-13).

בהתאם לגרסתו של רביב - נ' יצא מהבית כמה שניות לאחר פרוץ הקטטה בין מתן למתלונן, ביחד עם אביו של המשיב, וכי **המשיב ונ' קפצו מאחורה או מהצד של המתלונן והמתלונן נפל** (עדויות של רביב מיום 19.6.17 ש' 15-20).

במהלך עדותו רביב מדגיש נקודה זו ומוסר כי **המשיב הגיע אל המתלונן מצדו, בין לבדו ובין ביחד עם נ'** (שם, ש' 24), אך בהמשך מדייק כי נ' עמד מאחורי מתן (שם, ש' 64) בעוד **המשיב תקף את המתלונן** (שם, ש' 32-35).

רביב אף **הדגים בעדותו תנועה של אלכסון מהמותן לגב** (שם, ש' 21-22; חקירה ראשונה ש' 53).

רביב תאר בעדותו כי **המשיב קפץ על המתלונן מאחור ונראה שהוא מרביץ לו מאחורה אולם מתאר כי "הוא לא עשה יותר מידי ואז הבחור נפל"** (שם, ש' 36-38; הודעה ראשונה ש' 55).

מיד לאחר נפילת המתלונן מתאר רביב כי המשיב רץ בחזרה לתוך הבית (שם, ש' 25).

לאור מה שראה - מאשר רביב כי יכול להיות שהמשיב דקר את המתלונן (שם, ש' 54-56).

יש לציין כי רביב שולל אפשרות כי משהו אחר דקר את המתלונן, הואיל ולא ראה אדם אחר מאחורי המתלונן (שם, עמ' 58-60), ואף מעיד במפורש כי ראה את המשיב מכה את המתלונן בבעיטות ואגרופים (שם, ש' 65-68).

נ', המתאר כי לקח חלק בקטטה, ונתן אגרופ על מנת להגן על עצמו (הודעה שניה ש' 3-4), מעיד אף הוא כי **המשיב עמד מאחורי המתלונן בזווית** (שם, ש' 6, ש' 14) וכי המתלונן השתחרר **מהחניקה מאחור של המשיב** (שם, ש' 14-15).

בעדותו מכחיש מתן כי דקר את המתלונן, או כי החזיק סכין (הודעה ראשונה ש' 32-33; הודעה שניה, ש' 5, ש' 78), אך מודה כי הכה את המתלונן על מנת להגן על עצמו לאחר שהמתלונן תקף אותו (שם, ש' 5-6, ש' 72) וכי לאחר שהמתלונן דחף אותו - החזיר לו בבוקס לפנים, וכך החלה הקטטה (שם, ש' 68-70; חקירה ראשונה של מתן ש' 28).

מתן אף מעיד כי בלהט העצבים נתן למתלונן בוקסים ובעיטות, והוא השכיבו על הרצפה (שם, ש' 29-30).

אף המשיב מכחיש כי החזיק בסכין או כי למתן היה סכין, ומכחיש כי מי מהם דקר את המתלונן (חקירתו

הראשונה ש' 41, ש' 51, ש' 78-81).

המשיב טוען בחקירתו כי משראה את המתלון תוקף את מתן- התערב בקטטה כדי להגן על מתן, ונתן למתלון אגרוף של דחיפה בלחי (חקירה ראשונה, ש' 13-17, ש' 39; חקירה שניה ש' 43-46, ש' 48, ש' 50), ומכחיש כי עמד מאחורי המתלון במהלך הקטטה (שם, ש' 54).

למותר לציין כי מכות אלה, מצד המשיב ומתן, מתיישבות עם עדותה של מישל בוקובזה, שפגשה במתלון מיד לאחר האירוע, ותארה סימני חניקה על צווארו בצבע אדום חזק, והרבה שריטות בצוואר ובפנים (שם, ש' 26-27), זאת בניגוד למשיב ומתן -עליהם לא נראו סימני מכות (הודעה שניה של מתן, ש' 73-76).

עוד שולל רביב "במאה אחוז" כי למתן הייתה סכין ביד באירוע (שם, ש' 26-31) ואף זכר כי מתן בשלב מסוים חשב שהוא עצמו נדקר כשראה דם על ידו (שם, ש' 43-44).

יש לציין כי ישנו משקל רב לעדותו של רביב הואיל ומעבר לעובדה כי היא מתיישבת עם עדותו של נ' לעניין מיקומו של המשיב ביחס למתלון באירוע, הרי הוא חברו של מתן, אחי המשיב, ועל כן הנטייה היא כי יגונן על המשיב, ולא יבקש להפיל אותו.

ייאמר מיד כי לא נעלם מעיני ההבדל בין תאור האירוע בשתי הודעותיו של רביב, כשבהודעתו הראשונה תאר את האירוע באופן לאקונוי יותר לפיו החלה מריבה בין מתן למתלון ביוזמת המתלון, הורי המשיב ניסו להפריד, ולבסוף נ' לקח את המתלון וביחד הלכו מהמקום (הודעה ראשונה ש' 12-15).

רביב אינו מבקש להגזים בתיאוריו, כמו העובדה לפיה לא ראה סכין באירוע (הודעה ראשונה ש' 78), אולם כן מעיד אודות תקיפת המתלון ע"י המשיב כמתואר לעיל, מתאר כי המתלון נפל, כמו כן מערב אף את מתן חברו בקטטה בכך שמעיד כי החזיר מכות למתלון, ומתאר כי מתן היה עצבני (הודעה ראשונה ש' 39, ש' 53, ש' 21).

כמו כן יש לציין כי גרסתו של רביב עולה בקנה אחד עם גרסתם של יתר העדים, הן לגבי אופן התרחשות האירוע והן לגבי העובדה כי הוא עצמו לא היה מעורב בקטטה, ולכל היותר ניסה להפריד (הודעה ראשונה ש' 47, ש' 65).

הפער בין גרסאותיו של רביב מובן לאור העובדה כי מדובר בחברו הקרוב ובאחיו, ועל כן דווקא הגרסה השנייה המסבכת את המשיב בעבירה- מעידה על דיוקה, לא כל שכן מקום בו שתי ההודעות נגבו בסמוך זו לזו (בשעה 14:05 ובשעה 14:56) באופן המפריך חשש לתיאום גרסאות או ניסיון לשיבוש הליכי חקירה, לא כל שכן מקום בו מדו"ח הפעולה של רס"ר קיריל גטמן עולה כי האב מסר כי הסכין הייתה סגורה, ובכיסו של המשיב.

(ז) באופן דומה, לעדותו של רביב מצטרפת עדות אביו של המשיב, יוסי מלכה (להלן: "האבא"), שאף הוא מחזק את הראיות כנגד המשיב.

מעדותו של האבא עולה כי בעת שישבו בבית ביחד עם נ' ושוחחו על הסדרת החוב, ראה לפתע את המתלונן בחצר הבית הולך מכות עם מתן (הודעתו מיום 16.6.17 ש' 20).

האבא מתאר כי ראה את המתלונן מנסה לדחוף את מתן, והגיע על מנת להפריד בין הניצים, ראה כי מתן נפצע בשפה ובפנים, ולבסוף הוציא את המתלונן ונ' מהחצר, והם עזבו את המקום (שם, ש' 20-23).

עיקר עדותו של האבא עניינה בכך שלאחר התגרה שאל את המשיב אם היה בחוץ בעת האירוע, ומשהאחרון השיב לו בחיוב- **שאלו אם היה לו משהו ביד. המשיב אישר והראה לו סכין מתקפלת (לדרמן) ומשביקש אותה האבא- סירב המשיב בתחילה לתת לו אותה** (שם, ש' 23-25, ש' 30).

בהמשך, **מסר האבא לשוטרים את הסכין הנ"ל כשהתברר לו כי המתלונן נדקר** (שם, ש' 27-28; דו"ח פעולה של רס"ר גטמן קיריל).

אליבא עדות האבא- **שאל את המשיב אם יש לו סכין כיוון שידע שיש לו חרדות, הוא מטופל פסיכיאטרית בשל כך, ובעבר כבר נהג למצוא סכינים מתחת לכרית שלו** (שם, ש' 34, ש' 44-45).

אף מתן אחיו מזהה את הסכין שנתפסה ככזו שהייתה בביתם, וכן מעיד כי **המשיב מאובחן כלוקה בסכיזופרניה** (הודעה שנייה, ש' 9-10, ש' 81-85).

יוער כי לא ניתן להתעלם ממחדלי חקירה בתיק, שעניינם- אי בדיקת ט"א על הסכין, ואי בדיקת סימני דם על בגדי המשיב, שהינן אלמנטריות בתיק כגון דא.

עם זאת, הגם שמהראיות עולה כי לא נמצאו על המשיב סימני דם, ולא נראו סימני דם ויזואלית על הסכין, שנתפסה הרי שהעד ממצאים אלה בזמן שעד להגעת המשטרה למקום אינו בהכרח שומט את הקרקע תחת מארג העדויות הכולל.

(ח) על הקטטה בין המשיב, מתן, והמתלונן העידה אף אילנה מלכה (להלן: "האמא"), שתארה כי בעת שישבו ושוחחו עם נ', שמעו מהומה בחצר, וכשיצאו ראתה את השלושה מתקוטטים, כשבשלב זה - הצטרף גם נ' לקטטה, הכה באגרופים ללא אבחנה, וביחד עם האבא- הפרידו את הניצים, וסילקו את נ' והמתלונן מהחצר (הודעתה מיום 16.6.17).

יש לציין כי בהודעתה מסרה כי המשיב ומתן היו נסערים, וכשהתברר לה כי המתלונן נדקר- **הניחה כי זה כנראה אחד מבניה שדקר, כי הגם שלא ראתה את הדקירה - ראתה את מתן והמשיב לפותים עם המתלונן**

ברלב (שם).

(ט) בד בבד עם העדויות הנ"ל קיימת עדותה של מישל בוקובזה, שהינה עדה אובייקטיבית, ממנה עולה כי פגשה בנ' והמתלון מיד לאחר שיצאו מביתו של המשיב (הודעתה מיום 19.6.17 ש' 2-5), וכשהרים המתלון את חולצתו - **ראתה חתך של סכין באורך כ-3 ס"מ, דם, ובועות כנראה מהאוויר בריאות, ונ' אמר לה כי המתלון נדקר** (שם, ש' 6-11, ש' 17-19; דו"ח פעולה של מפקח אלכסנדר שטרן).

עוד ציינה כי השניים נראו נסערים וביקשו ממנה שלא לערב משטרה, ואף ניסו לעזוב טרם הגעת הניידת למקום (שם, ש' 20-24).

יש לציין כי אף האבא תאר כי בעת שסילק את המתלון מהבית - **ראה דם על המותן שלו** (שם, ש' 38).

(י) עדויות אלה מחזקות את המסקנה כי דקירתו של המתלון מקורה בקטטה בחצר ביתו של המשיב ולא כפי שניסו המשיב ומתן לטעון -כאילו הדקירה ארעה במועד מאוחר יותר, מחוץ לבית, ובאופן שאינו קשור לאירוע דנן (חקירה ראשונה של מתן, ש' 26; חקירה שניה של המשיב ש' 58, ש' 64).

(יא) **יש לציין כי בניגוד לעדותם של יתר המעורבים, עיון בגרסאותיהם של מתן והמשיב מעלה תחושה ברורה של ערפול והסתרה.**

כך, מתן בהודעתו השניה מתחמק ממתן פרטיו של רביב, ובכלל ה מספר הטלפון שלו (שם, ש' 31-45), נותן הסבר בעייתי להימצאותם של גז פלפל ושוקר ברכב שלו (שם, ש' 58-65, ש' 67), טוען כי המשיב כלל אינו קשור לריב (חקירה ראשונה ש' 37) בניגוד גמור ליתר העדויות, הוא אינו מתמודד באופן ענייני עם טענות בדבר ניסיונו לחפות על המשיב ולשאלה האם המשיב דקר את המתלון עונה "אולי לא נראה לי" (הודעה שניה, ש' 105, ש' 108-109), לא זוכר אם אחרי האירוע נכנס לבית (שם, ש' 95-97), מזהה את הסכין שמסר האבא לשוטרים ככזו שהייתה בביתם אך אינו יודע לומר למי היא שייכת ואינו יודע להסביר כיצד הייתה בידי המשיב לדברי האבא (שם, ש' 81-85, ש' 91), ומנסה לטעון כאילו המתלון "נפל על משהו" (שם, ש' 101).

(יב) באופן דומה - אף בגרסתו של המשיב רב הנסתר על הגלוי מקום בו סותר את גרסת האבא לפיה מסר לידיו את הסכין לאחר האירוע, מכחיש כי מחזיק סכינים בחדרו, מכחיש קיומה של סכין כלל באירוע (חקירה ראשונה ש' 44-47, ש' 73-75; חקירה שניה, ש' 11-18, ש' 28), ומכחיש כי הסכין הספציפית שנתפסה שייכת לו (שם, ש' 20-22), וטוען לראשונה בחקירתו השנייה שהמניע לגרסתו השקרית של האבא הינו ריב של שנים כיוון שהוא מנסה לאשפז אותו במוסד סגור לחולי נפש (שם, ש' 33, ש' 35-39, ש' 41).

למעשה המשיב "מגדיל לעשות" ומתכחש כלל לכך שהמתלון נדקר באירוע, וטוען כי קיבל מכות יבשות (שם,

ש' 83), ללא יכולת להסביר את הדקירה (שם, ש' 85). יש לציין כי על פניו מתגלעות סתירות רבות בגרסת המשיב, ובכלל זה- טענתו לפיה לא ראה את רביב באירוע כלל בניגוד לכל העדויות כולל של רביב עצמו (חקירה ראשונה ש' 71), כמו גם טענתו כי לא ראה אדם נוסף בבית (הכוונה לרביב- נ.ב.) (חקירה ראשונה ש' 21), הכחשתו כי אביו החזיק קרש באירוע בניגוד לגרסת האב, נ' והאם (שם, ש' 59), והכחשת מסירת הסכין לאביו, בניגוד לגרסתו של האחרון.

(יג) במקביל לראיות הנ"ל שיש בהן כדי לקשור את המשיב לכאורה למעשה הדקירה, הרי שמחומר הראיות אין די כדי להצביע על דקירתו של המתלון ע"י מי מהעורבים האחרים, למען מתן:

נ', שמלבד היותו חבר של המתלון ונעדר מניע לפגוע בו, אף אין אינדיקציה כי אחז בחפץ חד בידו, ומלבד אגרופים לא מיוחס לו מעשה נוסף.

רביב העיד על עצמו כמי שרק ניסה להפריד באופן שמתיישב עם גרסת האבא (הודעתו ש' 86, ש' 102), גרסתה של האם, גרסתו של מתן (חקירה ראשונה ש' 37), וגרסת המשיב (חקירה ראשונה, ש' 114), ואף נ' -המתאר כי רביב חנק את המתלון- מעיד כי אין סיכוי שרביב הוא זה שדקר אותו (הודעה שניה, ש' 6, ש' 13) כשבחקירתו הראשונה בכלל טען כי רביב לא רצה להתערב באירוע (חקירה ראשונה ש' 35-36).

האבא העיד על עצמו כמי שהחזיק מקל על מנת להפחיד את המתלון לבל יכנס לבית בעת שהגיע למקום אולם לא עשה בו כל שימוש (הודעתו ש' 90, ש' 94), כפי שהעידה גם האמא, והגם שני' מעיד כי האבא הכה באמצעות קרש (הודעה ראשונה ש' 32; הודעה שניה, ש' 17), ממילא -קרש אינו מתיישב עם פצע הדקירה של המתלון, ובאירוע עצמו עסק בהפרדה בין הצדדים (הודעה ראשונה של מתן ש' 12-14; הודעה שניה של מתן ש' 93; חקירה ראשונה של המשיב ש' 57).

מתן הוא המעורב היחיד שקיימת אינדיקציה בעניינו להחזקת סכין באירוע ולתקיפת המתלון, סכין מטבח גדולה הייתה בידיו בראשית האירוע (חקירה שניה של נ', ש' 19) עת יצא מהבית.

האבא שולל כי ראה סכין זו בידו (הודעתו ש' 98) וכי ראה אותו מכה את המתלון אך לא משתמש בסכין (שם, ש' 47), ונ' - **מוסר בעדותו הראשונה כי לא יודע מי דקר, אבל מתאר כי מתן עמד צמוד למתלון ברגע הדקירה, ראה את סיום התנועה של הדקירה** (חקירה ראשונה ש' 48-49) **ואף חזר בחקירתו השניה על כי ראה את מתן עומד בצמוד למתלון ועושה תנועה של דקירה אולם בהמשך חקירתו השניה מתקן ומתאר כי מתן שהביא למתלון אגרוף וכי זו "תנועה של מכה"** (הודעה שניה, ש' 8-9).

אף בהמשך עדותו שופך נ' אור על סוגיה זו כשמעיד כי הגם שלא ראה סכין ביד המשיב אלא כאמור ראה סכין קצבים גדולה בידי מתן בתחילה (חקירה ראשונה ש' 44, ש' 51, ש' 88, ש' 92; חקירה שניה ש' 19)- הרי שמודה שהסכין שראה בידיו של מתן אינה מתיישבת עם חתך הדקירה על גופו של המתלון, הואיל ומתאר סכין קצבים ופצע הדקירה הינו באורך 2-3 ס"מ בלבד וכי חתך זה מתיישב עם הסכין הקפיצית (לדרמן) (חקירה שניה ש' 21-23, ש' 25; חקירה ראשונה ש' 93).

(יד) יוער כי העובדה לפיה נ' העיד על עצמו כמי שהיה תחת השפעת סמים - כמו גם המתלון - באירוע (חקירתו הראשונה, ש' 19, ש' 23) יכולה להסביר את השינוי בגרסתו מ"תנועה של דקירה" ל"תנועה של מכה" בעניינו של מתן, כמו גם העובדה כי הוא העד היחיד שראה סכין קצבים בידו של מתן.

7. בכלל נסיבות אלה, קיימות כנגד המשיב ראיות לכאורה, שמשקלן ועוצמתן יתבררו במהלך התיק העיקרי, אך אין להתעלם מחולשה משמעותית שלהן - נוכח החוסר הפורנזי בתיק החקירה, העדויות המתנגשות בנוגע לאופי הקטטה שארעה עד לדקירת המתלון, הראיות הנוגעות להחזקת סכין גם על ידי מתן כמעורב באירוע מתגלגל, והנסיבות התמוהות הנוגעות לתפיסת הסכין.

כמו גם אין קשר פורנזי בין סכין שנתפסה לפציעת המשיב, כמו גם בין פציעת המתלון והסכין שאחז מתן.

אין גם עדות לחיפוש סכין אחרת בזירת האירועים.

יש לציין כי גם העובדה לפיה עובר לאירוע סחט המתלון את המשיב ובני משפחתו ואיים עליהם על רקע החוב הכספי לנ', מחייבת משנה זהירות בבחינת כלל העדויות כנגד המשיב.

8. לאור האמור, הגעתי לכלל מסקנה כי קיימות ראיות לכאורה בעניינו של המשיב, אך בשל חולשתן - מתחייבת העדפת בחינת חלופת מעצר בעניינו של המשיב - על פני מעצרו.

ניתנה והודעה היום י"ח תמוז תשע"ז, 12/07/2017 במעמד הנוכחים.

נאוה בכור , שופטת

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

בטרם ההחלטה, ובלא להתעלם מהעובדה כי המשיב בן 22 נטול עבר פלילי, ובהמשך לקביעתי כי חלה חולשה במארג הראיות לכאורה, ונוכח עמדת המבקשת - נדחה הדיון לקבלת תסקיר מעצר שיבחן את החלופה המוצעת ואת המפקחים המוצעים.

טלפון ליצירת קשר עם המפקחים - 054-9248681, מלכה הרצל, ו-054-9248682, מלכה אורלי.

על שירות המבחן להחיש את עריכת תסקיר המעצר - וזאת עד ליום 20.7.17 בשעה 11:30.

מזכירות בית המשפט תשלח פרוטוקול הדיון לשירות המבחן לצורך יישום ההחלטה.

המשיב יישאר במעצר עד החלטה אחרת ויובא לדיון באמצעות שב"ס.

ניתנה והודעה היום י"ח תמוז תשע"ז, 12/07/2017 במעמד הנוכחים.

נאוה בכור , שופטת